

Vady podání

Usnesení, kterým předseda senátu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. účastníka řízení vyzval k tomu, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité, se tomuto účastníkovi nedoručuje, bylo-li vyhlášeno při jednání konaném v přítomnosti tohoto účastníka nebo jeho zástupce.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 2950/2022-213 ze dne 24.1.2023)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně AŠENBRENNERS s.r.o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. P.N., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu pro místní rozvoj, se sídlem v P., za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované Města Hostivice, se sídlem v H., o zaplacení částky 3 500 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 39 C 138/2018, o dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2021, č. j. 21 Co 306/2021-149, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 1 jako soud prvního stupně usnesením ze dne 1. 7. 2021, č. j. 39 C 138/2018-122, odmítl podání žalobkyně ze dne 5. 10. 2018 v části, v níž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení částky 2 810 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy, která jí měla být způsobena nezákonným rozhodnutím (výrok I). Současně s tím rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí (výrok II).

2. Své rozhodnutí soud prvního stupně založil na aplikaci § 43 odst. 2 občanského soudního řádu, neboť dospěl k závěru, že zmíněné podání, kterým bylo zahájeno řízení o požadavku žalobkyně na zaplacení částky 3 500 000 Kč s příslušenstvím a které žalobkyně dále doplnila podáním ze dne 7. 1. 2020, není v části, jež se týká vzneseného nároku na zaplacení částky 2 810 000 Kč, způsobilé k tomu, aby na jeho podkladě bylo v řízení dále pokračováno. Posledně uvedená částka připadá na náhradu nemajetkové újmy, jejíž vznik žalobkyně spojila s celkem třemi různými rozhodnutími vztahujícími se k nelegální skládce odpadu umístěné na pozemcích žalobkyně, a to konkrétně s rozhodnutím Městského úřadu v Hostivici, stavebního úřadu, ze dne 4. 10. 2004, č. j. SÚ-0236/3/03-Ga, dále s rozhodnutím Městského úřadu v Hostivici, stavebního úřadu, ze dne 31. 1. 2013, č. j. SÚ 15053/4/10-Bu, a konečně s rozhodnutím Městského úřadu v Hostivici, stavebního úřadu, ze dne 27. 11. 2015, č. j. SÚ-01408/3/15-Bu. Při jednání, které se ve věci konalo dne 31. 3. 2021, soud prvního stupně vyhlásil usnesení, jímž žalobkyni vyzval, aby odstranila vadu žaloby spočívající v absenci údaje o tom, jaká část z požadovaného finančního zadostiučinění připadá na to které nezákonné rozhodnutí, o jakou nemajetkovou újmu se jednalo a z čeho žalobkyně dovozuje vztah příčinné souvislosti mezi touto újmou a příslušným rozhodnutím. Za účelem doplnění žaloby jí současně stanovil lhůtu v délce 10 dnů, přičemž žalobkyni poučil o tom, že v případě nedoplnění žaloby o uvedené údaje bude rozhodnuto o jejím částečném odmítnutí. Protokol o jednání, v němž bylo vyhlášené usnesení zachyceno, byl poté žalobkyni rovněž doručen, a to dne 3. 5. 2021. Žalobkyně na

toto rozhodnutí reagovala pouze podáním ze dne 22. 4. 2021, ve kterém však požadované údaje nedoplnila, neboť se v něm namísto toho věnovala pouze otázce nepřiměřené délky správního řízení, s níž však v žalobě nespojila svůj požadavek na zaplacení částky 2 810 000 Kč, nýbrž požadavek na zaplacení zbývajících částky 690 000 Kč.

3. Městský soud v Praze jako soud odvolací poté na podkladě odvolání žalobkyně v záhlaví označeným usnesením usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil. Rozhodnutí, s nimiž žalobkyně spojuje vznesený žalobní požadavek na náhradu utrpěné nemajetkové újmy, sice byla všechna vydána v řízení vedeném u Městského úřadu v Hostivici, stavebního úřadu, jedná se však o samostatná rozhodnutí s odlišným obsahem. U každého z nich je tak třeba zkoumat naplnění podmínek upravených v § 7 a 8 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, samostatně. Případnou náhradu újmy způsobené každým z dotčených rozhodnutí přitom žalobkyně mohla požadovat v samostatném soudním řízení, a to bez ohledu na další průběh správního řízení, z něhož tato rozhodnutí pocházela. Nárok na náhradu újmy vyvolané každým jednotlivým nezákonným rozhodnutím, byť byla všechna vydána v jednom řízení, je proto třeba považovat za nárok se samostatným skutkovým základem, protože je povinností žalobkyně, má-li být její žaloba určitá a srozumitelná, vyčíslit výši tohoto nároku ve vztahu ke každému z těchto rozhodnutí zvlášť. Pokud tak žalobkyně neučinila, zakládá tato skutečnost vadu žaloby, pro kterou nelze v řízení pokračovat. Odvolací soud se v souvislosti s obsahem odvolacích námitek též vyjádřil k výzvě, jejímž prostřednictvím soud prvního stupně žalobkyni k doplnění její žaloby vedl, přičemž konstatoval, že tato výzva nebyla nicotná (jak se žalobkyně domnívala), pokud z protokolu o jednání konaném dne 31. 3. 2021 vyplynulo, že se jednalo o výzvu ve smyslu § 43 občanského soudního řádu, jakož i to, že její součástí byla též informace o tom, v čem vady podání žalobkyně spočívaly, jak měla žalobkyně tyto vady odstranit a jaké následky jsou spojeny s tím, pokud žalobkyně svou žalobu v požadovaném směru nedoplní. Žalobkyně ani její právní zástupce, kteří se zmíněného jednání zúčastnili, přitom soud nežádali o upřesnění této výzvy pro její nejasnost nebo nesrozumitelnost. S poukazem na § 168 občanského soudního řádu odvolací soud rovněž dodal, že vzhledem ke zmíněné přítomnosti žalobkyně i jejího právního zástupce na uvedeném jednání nebylo třeba vyhlášené usnesení žalobkyni doručovat.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Usnesení odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním.

5. Přípustnost tohoto dovolání předně dovozuje ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí spočívá na řešení otázky procesního práva, která dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, a to otázky, zda usnesení vydané podle § 43 odst. 1 občanského soudního řádu, které bylo vyhlášeno při jednání konaném v přítomnosti účastníka, jehož se v usnesení obsažená výzva k odstranění vad jeho podání týkala, jakož i v přítomnosti jeho právního zástupce, je soud povinen též tomuto právnímu zástupci následně doručit způsobem, jakým se doručuje usnesení o odmítnutí podání ve věci samé. Při řešení této otázky přitom odvolací soud podle názoru žalobkyně pochybil, pokud uzavřel, že zmíněné usnesení nebylo třeba žalobkyni, respektive jejímu právnímu zástupci za uvedených okolností doručovat.

6. Další otázku, která dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena a na jejímž řešení napadené rozhodnutí spočívá, žalobkyně spatřuje v otázce náležitostí předmětného usnesení, které jsou upraveny v § 169 občanského soudního řádu a které dle jejího přesvědčení nebyly v daném případě dodrženy. Předmětné usnesení totiž neobsahovalo poučení o tom, zda je proti němu možné

podat opravný prostředek, a součástí jeho výroku nebyl ani odkaz na příslušné zákonné ustanovení, tj. konkrétně na § 43 občanského soudního řádu.

7. Nesprávně měl odvolací soud posoudit i otázku náležitostí předmětného usnesení z pohledu požadavků vyplývajících z § 43 občanského soudního řádu. Nezohlednil totiž skutečnost, že se soud prvního stupně v tomto usnesení omezil pouze na údaj o tom, jakým způsobem má být neurčitost či nesrozumitelnost podání žalobkyně opravena, aniž by však tuto neurčitost či nesrozumitelnost konkretizoval. Odvolací soud se tím současně odchytil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu představované jeho usnesením ze dne 20. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 60/98.

8. Poslední otázkou, kterou žalobkyně v dovolání zformulovala a která dle jejího názoru dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, je pak otázka, zda v případě, kdy z dokazování provedeného soudem prvního stupně vyplynulo, že ze tří rozhodnutí označených v žalobě bylo jen jedno rozhodnutím nezákonným (konkrétně šlo o rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013), se výzva podle § 43 občanského soudního řádu požadující rozčlenění nárokovaného finančního zadostiučinění na jednotlivé částky připadající na každé z těchto rozhodnutí nestala nadbytečnou a zda tedy bylo nutné tuto výzvu uposlechnout. Při řešení této otázky totiž odvolací soud rovněž pochybil, když nepřihlédl k tomu, že pokud v závislosti na výsledku dosud provedeného dokazování je zřejmé, že namísto tří nezákonných rozhodnutí bylo vydáno nezákonné rozhodnutí jenom jedno, nedospěl k závěru, že se vyčíslená náhrada nemajetkové újmy musí týkat právě jenom tohoto jednoho rozhodnutí.

9. Žalobkyně proto navrhl, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

10. Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2022 (viz čl. II a XII zákona č. [286/2021](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

12. Dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a za splnění podmínky plynoucí z § 241 odst. 1 a odst. 4 o. s. ř., přičemž současně obsahuje i všechny náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval tím, zda se jedná o dovolání přípustné.

13. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

14. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchytil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

15. Otázka, zda usnesení soudu prvního stupně ze dne 31. 3. 2021 vyhovuje požadavkům vyplývajícím z § 43 odst. 1 o. s. ř., přípustnost podaného dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nezakládá. Odvolací soud se totiž při jejím řešení neodchytil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu, dospěl-li k závěru, že toto usnesení zmíněné požadavky splňuje, jsou-li z jeho obsahu zřetelně patrné údaje o tom, v čem je předmětné podání konkrétně nesprávné nebo neúplné (viz poukaz odvolacího soudu na

v usnesení zmíněnou chybějící informaci o tom, jaká výše požadované náhrady nemajetkové újmy připadá na každé jednotlivé v žalobě označené nezákonné rozhodnutí), jak je třeba jeho opravu nebo doplnění provést, jakož i poučení, že podání bude v příslušné části odmítnuto, jestliže nebude ve stanovené lhůtě opraveno, respektive doplněno (srov. např. žalobkyní zmíněné usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 60/98, uveřejněné pod č. 36/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1076/2013, ze dne 24. 8. 2006, sp. zn. 21 Cdo 2068/2005, a ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4103/2016).

16. Přípustnost podaného dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nelze dovodit ani ve vztahu k otázce, zda předmětné usnesení obsahuje náležitosti upravené v § 169 o. s. ř. Vycházel-li odvolací soud s ohledem na obsah procesního spisu ze skutečnosti, že toto usnesení bylo pouze vyhlášeno při jednání soudu konaném dne 31. 3. 2021, aniž by bylo následně písemně vyhotoveno (viz body 6 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí), totiž odvolací soud na řešení uvedené otázky, jež se týká náležitostí písemného vyhotovení usnesení, své rozhodnutí logicky nezaložil (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdo 808/97, uveřejněné pod číslem 27/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

17. Tentýž závěr o nepřipustnosti podaného dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. platí i ve vztahu k otázce, zda se v případě, kdy z dokazování provedeného soudem prvního stupně vyplynulo, že ze tří v žalobě označených rozhodnutí bylo jen jedno rozhodnutím nezákonným, nestala předmětná výzva nadbytečnou, neboť ani na řešení této otázky napadené rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá. Žalobkyně totiž uvedenou námitku v odvolacím řízení neuplatnila (nadále zde trvala na tom, že vyčíslenou náhradu požaduje za nemajetkovou újmu, která jí byla způsobena všemi třemi v žalobě označenými rozhodnutími - viz doplnění jejího odvolání ze dne 25. 8. 2021 na č. l. 134 a násl. spisu), ačkoliv bezpochyby mohla, protože se jí odvolací soud nezabýval. Jeho rozhodnutí tak z pohledu předmětné otázky nemůže spočívat na nesprávném právním posouzení věci, přichází-li žalobkyně s námitkou, která z této otázky vychází, až v dovolání (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3766/2012, nebo ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1480/2014, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2022, sp. zn. III. ÚS 2458/22). Kromě toho nelze nezmínit, že předmětná námitka žalobkyně přehlíží ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, v souladu s níž učiní-li žalobce předmětem řízení více nároků se samostatným skutkovým základem, musí v zájmu určitosti a srozumitelnosti žaloby ve vztahu k jednotlivým uplatněným nárokům též vyčíslit peněžitou částku, kterou z titulu každého jednotlivého nároku požaduje zaplatit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5180/2009, nebo usnesení ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 4754/2016), přičemž ve sporném řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, je to výhradně žalobce (nikoliv soud), kdo prostřednictvím návrhu na zahájení řízení a v něm vymezeného skutku i na něj navazujícího údaje o tom, čeho se žalobce v řízení domáhá, určí, co je předmětem zahájeného řízení, zatímco soud je tímto vymezením v souladu s § 153 odst. 2 o. s. ř. po celou dobu řízení vázán (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. 30 Cdo 2022/2022).

18. Ve vztahu k otázce, zda je usnesení vydané podle § 43 odst. 1 o. s. ř., které bylo vyhlášeno při jednání, jehož se zúčastnil žalobce, jehož se v něm obsažená výzva týkala, jakož i jeho právní zástupce, nezbytné žalobcovu právnímu zástupci následně též doručit, však dovolání je podle § 237 o. s. ř. přípustné, neboť tato otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání

19. Dovolání není důvodné.

20. Podle § 43 o. s. ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést (odstavec 1). Není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen (odstavec 2).

21. Podle § 168 o. s. ř. usnesení vyhlašuje předseda senátu přítomným účastníkům (odstavec 1). Usnesení doručí soud účastníkům, je-li proti němu odvolání nebo dovolání, nebo jestliže to je třeba pro vedení řízení anebo jde-li o usnesení, kterým se účastníkům ukládá nějaká povinnost (odstavec 2).

22. Z citovaného § 168 o. s. ř. plyne, že usnesení vyhlášené při jednání se účastníkům řízení zásadně nedoručuje. Výjimku z této zásady představují čtyři situace, a to a) proti usnesení je přípustné odvolání, b) proti usnesení je přípustné dovolání, c) doručení usnesení je třeba pro vedení řízení a d) účastníkům je usnesením ukládána nějaká povinnost [srov. JIRSA, J. a kol. Občanské soudní řízení (soudcovský komentář). Kniha II. § 79 až §180. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016, s. 530 až 532, nebo DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až § 200 za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1131]. Aby bylo možné přijmout závěr, že je soud povinen usnesení vydané podle § 43 odst. 1 o. s. ř. účastníkovi řízení doručit, musí být tedy některá z těchto výjimek naplněna. Tak tomu však v případě, bylo-li takové usnesení vyhlášeno při jednání v přítomnosti účastníka, jemuž byla výzva k doplnění podání adresována, popř. v přítomnosti jeho zástupce, není.

23. Především se v případě výzvy k odstranění vad podání jedná o usnesení, proti němuž není odvolání přípustné, neboť tak stanoví § 202 odst. 1 písm. b) o. s. ř., přičemž v úvahu nepřichází ani možnost napadnout takové usnesení dovoláním (srov. § 236 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 237 a § 238a o. s. ř.).

24. Na rozdíl od situace, kdy bude usnesení vycházející z aplikace § 43 odst. 1 o. s. ř. vydáno v souladu se svým účelem v době před nařízením jednání (neboť se jedná o procesní institut, jehož využití by v souladu s § 114 odst. 1 o. s. ř. mělo nařízení jednání předcházet) a kdy bude jeho doručení účastníkovi, jemuž je určeno, nezbytné pro další vedení řízení (neboť v opačném případě by se o něm tento účastník velmi pravděpodobně vůbec nedozvěděl), v případě, kdy toto usnesení bude (výjimečně) vyhlášeno až při samotném jednání, a to v přítomnosti dotčeného účastníka, nebo alespoň v přítomnosti jeho zástupce, potřeba jeho doručení tomuto účastníkovi pro další vedení řízení odpadá. Účastník při vyhlášení tohoto usnesení nejenže získává informaci o jeho přesném obsahu, ale v případě potřeby může též požádat soud o poskytnutí kopie zvukového záznamu z tohoto jednání, popř. kopie protokolu, byl-li z jednání pořizován (§ 40 o. s. ř. a § 8 vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů), jehož součástí bude i zaznamenaný obsah vyhlášeného usnesení.

25. Naplněna pak není ani poslední z výjimek upravených v § 168 odst. 2 o. s. ř., podle níž se doručuje usnesení, kterým se účastníkům ukládá nějaká povinnost. Povinnost uvést v podání, kterým se zahajuje řízení, mj. též srozumitelné vylíčení rozhodujících skutečností, ze kterých má žalobní požadavek vyplynout, jakož i to, čeho se navrhovatel domáhá, soud účastníkovi předmětným typem usnesení neukládá, neboť ta vyplývá ze znění § 42 odst. 4 o. s. ř., ve spojení s § 79 odst. 1 o. s. ř. V souladu s těmito ustanoveními návrh na zahájení řízení musí obsahovat kromě obecných náležitostí, jimiž jsou údaj o tom, kterému soudu je určen, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje, a kromě podpisu a data, také jméno, příjmení, bydliště účastníků, popřípadě rodná čísla nebo identifikační čísla účastníků (obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, identifikační číslo, označení

státu a příslušné organizační složky státu, která za stát před soudem vystupuje), popřípadě též jejich zástupců, vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Tato povinnost přitom účastníka stíhá již od okamžiku, kdy se se svým návrhem na soud obrátil; jedná-li se o návrh na zahájení řízení tedy od okamžiku, kdy bylo tímto návrhem řízení zahájeno (srov. § 82 odst. 1 o. s. ř.). Pakliže však navrhovatel (žalobce) tuto svou procesní povinnost nesplní, soud, aniž by mu ji sám ukládal, jej usnesením podle § 43 odst. 1 o. s. ř. k jejímu řádnému splnění ve stanovené lhůtě vyzve, přičemž jej současně poučí o tom, v čem konkrétně nesplnění zmíněné povinnosti spočívá a jak má dotčený účastník postupovat, aby svou povinnost dodatečně splnil. O usnesení, kterým by byla účastníku řízení ukládána povinnost, jak je tomu kupříkladu u usnesení o uložení pořádkové pokuty (§ 53 odst. 1 o. s. ř.), o nařízení předběžného opatření (§ 76 odst. 1 o. s. ř.) nebo o povinnosti účastníka složit zálohu na náklady důkazu (§ 141 odst. 1 o. s. ř.), se zde tudíž nejedná.

26. Usnesením vydaným podle § 43 odst. 1 o. s. ř. soud plní svou konkrétní (dílčí) poučovací povinnost, která je obecně upravena v § 5 o. s. ř. (v souladu s nímž soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech) a jejímž prostřednictvím soud naplňuje jeden ze základních předpokladů práva na spravedlivý proces zaručeného především v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1331/07). Skutečnost, že se tak podle výslovného požadavku § 43 odst. 1 o. s. ř. děje formou usnesení, na této podstatě procesního úkonu soudu nic nemění. Pro srovnání lze v této souvislosti zmínit i jiný příklad konkrétní poučovací povinnosti soudu, který upravuje § 118a o. s. ř. Ten dopadá na situace, kdy účastník v řízení nesplnil svou procesní povinnost tvrzení (nevyličil všechny rozhodné skutečnosti nebo je uvedl neúplně - viz § 118a odst. 1 o. s. ř.) nebo kdy nesplnil svou povinnost důkazní (dosud nenavrhla důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení - viz § 118a odst. 3 o. s. ř.). Přestože důsledky spojené s nesplněním některé z těchto procesních povinností mohou být pro účastníka podstatně závažnější, než jak je tomu v případě odmítnutí žaloby pro její neúplnost nebo nesrozumitelnost, neboť na rozdíl od posledně zmíněné procesní situace zamítnutí žaloby pro neunesení břemene tvrzení či důkazního břemene zakládá ve vztahu k později zahájenému řízení o téže věci překážku věci rozsouzené (§ 159a odst. 4 o. s. ř.), takové poučení se poskytuje výhradně v průběhu jednání (popřípadě při přípravném roku nařízeném podle ustanovení § 114c o. s. ř.), jehož se dotčený účastník zúčastnil, přičemž se tomuto účastníkovi nedoručuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 29 Odo 832/2006, ze dne 23. 5. 2012, sp. zn. 32 Cdo 2528/2010, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3945/2013). Ani z tohoto pohledu tedy nezbytnost doručení písemného vyhotovení usnesení vydaného podle § 43 odst. 1 o. s. ř., které bylo vyhlášeno při jednání konaném v přítomnosti účastníka, vůči němuž v něm obsažená výzva a poučení směřovaly, dovodit nelze.

27. Nejvyšší soud proto uzavírá, že usnesení, kterým předseda senátu podle § 43 odst. 1 o. s. ř. účastníka řízení vyzval k tomu, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčité, se tomuto účastníkovi nedoručuje, bylo-li vyhlášeno při jednání konaném v přítomnosti tohoto účastníka nebo jeho zástupce. V posuzované věci tak žalobkyně byla povinna k výzvě obsažené v usnesení vydanému podle § 43 odst. 1 o. s. ř., které bylo vyhlášeno při jednání konaném dne 31. 3. 2021 v přítomnosti jejího jednatele i právního zástupce, odstranit v ní specifikované vady žaloby, aniž by bylo nutné jí (jejímu právnímu zástupci) toto usnesení též podle § 168 odst. 2 o. s. ř. doručit.

28. Právní posouzení věci odvolacím soudem je tedy z pohledu řešené procesněprávní otázky co do závěru o naplnění podmínek, za nichž bylo namíste žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhá vůči žalované zaplacení částky 2 810 000 Kč, postupem podle § 43 odst. 2 o. s. ř. odmítnout, správné.

29. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se Nejvyšší soud ve smyslu § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. zabýval i existencí zmatečností vad uvedených v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a)

a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiných vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žádné takové vady však v posuzovaném případě neshledal.

30. Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)